

[Fr. Andersen (Holbæk A.).]

staa, at den Interesse, der er fra den Side for at pille ved den, kan have sin egen Forklaring.

Nej, skal vi se paa Gerningerne, foretrækker jeg at tage frem fra Erindringen, hvorledes Det konservative Folkeparti i 1926—27 var Venstre behjælpeligt med at tage den sidste beskedne Nødskilling fra de arbejdsløse, og det førte til, at der kom en Tilvækst i de fattigunderstøttedes Tal, der i 1926 var paa 90 151; det følgende Aar var dette Antal vokset til 103 284. Det vil altsaa sige, at der var over 13 000, som i Kraft af den Handling, de Konservative ydede deres Medvirken til, blev kastet over paa Fattigvæsenet, og det til Trods for, at Byerne i det samme Aar bestræbte sig mest muligt for at undgaa Følgerne af, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen bortfaldt, ved at yde Ekstrabevillinger til Hjelpekasserne, saaledes at Udgifterne for Byerne steg fra 5,7 Mill. Kr. til 10,3 Mill. Kr.; for Landkommunernes Vedkommende var der ogsaa en Stigning, men kun fra 2,5 Mill. Kr. til 3,5 Mill. Kr. Stadig væk er det saadan, at det er Byerne, der har den korte Hammel at trække paa.

Jeg kan hertil føje, at jeg adskillige Gange har haft Lejlighed til at tale for Forslag, som den nuværende Regering har fremsat, Forslag, der netop sigtede til at yde Byerne en Haandsrækning derigennem, at der blev givet dem Adgang til en noget større Refusion fra Statens Side, altsaa en simpel Retfærdighedshandling, og jeg erindrer, at Gang paa Gang har Stillingen været den, at Det konservative Folkeparti er gaaet imod disse Forslag, men det er lykkedes ved Enighed mellem de øvrige Partier nogenlunde at gennemføre Regeringens Forslag. De Konservative har altsaa ikke varetaget Byernes Interesser.

Jeg har en Gang nævnt, og jeg siger det endnu en Gang: de Konservative var jo ikke med til Socialreformen, den er uden Støtte derfra blevet gældende Lov, og nu tror jeg, at den bør have Lov at blive prøvet en passende Tid, før man tænker paa at røre ved et eller andet i den.

Jeg vil med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilflyttere for at undgaa Gentagelser sige, at jeg i det store og hele kan slutte mig til de Betragtninger, som er fremført af det ærede Medlem Hr. Villumsen, men jeg vil gerne tilføje, at jeg for mit Vedkommende finder ikke noget overraskende i, at der under den Krise, som i høj Grad har præget Landbruget, bliver en stærkere

Vækst i den noksom bekendte Vandring, der er foregaaet i Aartier fra Landet til Byerne. Det er i alt Fald forstaaeligt, selv om det paa samme Tid kan siges at være beklageligt, fordi Byerne har nok i sig selv. Og jeg vil have Lov til at tilføje, at den Skubben fra sig, som her og der lader sig konstatere og er konstateret, opfatter jeg som et Udtryk for, at man endnu ikke helt har naaet at komme bort fra tidligere Tidens daarlige Praksis, ikke har naaet helt ud at gennemføre Socialreformen i dens rette Aand; men jeg haaber, at det vil komme.

Jeg tror ikke paa, at de Udtalelser, som er fremkommet fra konservativ Side, tager Sigte paa at komme Byerne til Hjælp. Det er vist ikke fejl, naar jeg antager, at dette Partis Betragtninger i alt Fald her paa Rigsdagen er rettest udtrykt ved den Tale, som Landstingsmedlem Frøken Fritze Teisen holdt den Gang, da Venstre, de Radikale og Socialdemokraterne var blevet enige om Socialreformen, og hvori det nævnte Medlem tolkede sin Sorg over, at der var blevet saa lidt tilbage af Begrebet Fattighjælp. Saaledes tegner Billedet sig for mig, naar jeg følger Handlingerne.

Jeg vil gerne tilføje, at det var nyttigt for Det konservative Folkepartis Repræsentanter at følge deres Meningsfæller ude omkring i Landet, hvor man ikke skal tale om Tingene, men hvor man skal arbejde med Spørgsmaalet. Det glæder mig at kunne sige, at man der træffer adskillige Konservative, som er villige til at anerkende Socialreformen helt ud, er villige til at deltage i Bestræbelserne for at udføre den i Praksis i Overensstemmelse med den Aand, i hvilken den er givet. Men det bliver jo et Spørgsmaal, som de Konservative selv maa om, hvorvidt der skal være en Stilling herinde og en anden ude i Landet.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger at gøre. De er fremkaldt af Udtalelser, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Holstein. Jeg erkender gerne, at jeg staar i en vanskelig Stilling, fordi min Opfattelse almindeligvis er den, at jeg ikke synes, at der er nogen Grund til at lægge større Vægt paa, hvad det ærede Medlem fremfører. Men selv om jeg vedvarende har en saadan Opfattelse, synes jeg alligevel, at der i den Tale, det ærede Medlem nylig holdt her i Tinget, er visse Ting, som ikke bør have Lov til at staa upaataalt.

Det ærede Medlem siger bl. a. — det findes Sp. 181 —:

„Saa længe Regeringen uanfægtet